
Na krbové římse stála svíčka
a pomerančová vůně halila celou místnost
praskající polínka v ohnivém doupěti
mizí jako sovy za svítání
ještě jsem neviděl ostrov bez břehů
a lesy bez stromů
dny bez nocí

kdysi prohodila něco o úplném zatmění
ani to jsem neviděl
(jak lituji neviděného)
kdysi utrousila něco o zvucích hvězd
ani to jsem neslyšel
(jak lituji neslyšeného)

knot už dohořival
plamínek ostře bodal
jako když zima vytasí svůj meč
jenomže tenkrát ses bála že ta svíčka uhasne
a sny že budou reálnější než sama skutečnost
ale vyvracet jedno nebo druhé
nebyl bych malířem pošetilých obrazců na plátně
Salvatore Dalí! Namaluj mi beránka!
bez ohrádky
Kdo by chtěl lapit krásno?

Sehnout se pro zelené štěstí
a utonout

Vklíněná jasnosti, proč neustáváš?

V rozích pojízdného cirkusu
zaklíněná moudrost klauna
paprsky dopadající na lví klec

Proč se stále ptáme na zřejmé?

Viděno mezi prsty fotoaparátu
blesk
a přístřešky pro chudé
odolávají náporu větru
bez pláště
kost

Vklíněná jasnosti, proč odoláváš?

Stála tam bytost bez šatů
jak pojízdný hotel
pro umrlce

Ztracená

jako dým z tabáku mizí ta léta
aniž se navrací
šedivou krajinou nuzného ghetta
duše se potácí

krajinou bez příkras mizí ta těla
v Tartaru zborcená
zůstala duše má, zůstala celá
nadobro ztracená

Za hranicí mysli
mrtvé prostory myšlenek
odřezávají realitu od iluzí

čekám kdy přiletí
ale stromy prý nelétají
proto je odpovědí
pouze vyvanutí

byla, nebude
krajina zvadlých trav
a vyschlých hrdel
apokalypsa vděku
slabomyslnost je přítěží
akce stagnací
a špatná komedie
přerodila se v tragiku
mystično prosto hvězd
vesmír bez prachu

Kam se mám tedy navrátit?

vidím
jak davy těl
za hranicí mysli
oplakávají
dnešek

Studené

Studené ledy, vyprahlé pláně,
sakury květ snáší se na ně.
Chladné a mělké přístavy moří,
čekáme na oheň, ten všechno zboří.

Živly se míchají s pocity ve mně,
já ptám se duše, z které je země.
Z kterého přístavu, kde lodě stojí?
Ryba se člověka ve vodě bojí.

Studené větry, hlavně ty od pólů,
sakury květ a plátěnou mrtvolu.
Jen kápi odhrnout, uvidíš zase
tu jizvu ztracenou v půlnočním čase.

Studené ledy, vyprahlé pláně,
sakury květ snáší se na ně.
Liščími pohledy koukáš se dolů,
přetrhls pouta ztracených bolů.

Zjevení

V hrobě tvé milé usedlo zjevení,
nestvůra šedá z temných vod přišla,
odkryla z kobky zasuté kamení,
milá tvá, unylá z kobky své vyšla.

Nesla si v ruce svatební šáteček,
nesla ho polehku krajinou mrazu,
ztemnělou nocí potulných bludiček,
šla tudy mrtvola bez výrazu.

Nesla si také nehezké vzpomínky,
nesla je zlehka až k tvému domu,
v zahradě prsten a dva kamínky
položila k přerostlému stromu.

Najdeš-li prsten, najdeš-li kamení,
tak věz, že nadobro, nadobro zkameníš.
Kam táhnou laně, táhla i milá tvá,
nehledej saně, stopa je zavátá.
Nadobro zavátá.